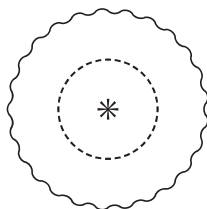

TOT DEMANA SALVACIÓ

DANIELE MENCARELLI

TRADUÏT DE L'ITALIÀ PER PAU VIDAL

La Segona **Perifèria**

ÍNDEX

PRIMER Dimarts	15
SEGON Dimecres	49
TERCER Dijous	97
QUART Divendres	129
CINQUÈ Dissabte	161
SISÈ Diumenge	189
SETÈ Dilluns	211
Agraïments	221

*Als lluitadors,
als bojos*

—Ai mare, i la meva ànima?
Ajuda'm, maredeueta meua!

Negre i més negre. La mort deu ser això.

—Ai mare, i la meva ànima?
Ajuda'm, maredeueta meua!

Pudor de cremat, cada cop més forta, l'escalfor que es transforma en foc, tot crema.

Bado els ulls de bat a bat al món com si fos la primera vegada, em costa mantenir-los oberts, no aguanto gaire.

—Ai mare, i la meva ànima?
Ajuda'm, maredeueta meua!

Em trobo un desconegut al costat, sembla sant Francesc però al·lucinat, brut, magre com un filaberquí, amb un encenedor a la mà. La pudor de socarrimat són els meus cabells, m'ha calat foc al cap. Voldria demanar ajuda, però no me'n surto, és com si el cervell no aconseguís comunicar amb la resta del cos.

Un xiscl de noia espantada esclata en l'aire, em giro, surt de la boca d'un quarantí, té els cabells rogencs tenyits, no gaires, pentinats tots cap a una banda, hi torna:

—Pino!! Pino!! Que en Marededeu li ha calat foc al xaval nou!

L'infermer és una panxa amb potes, tot vestit de blanc, treu el cap per la porta, quan s'adona de la situació fa una corredissa.

—Déuquetvapairir, d'on putes l'has tret, l'encenedor?

—Ai mare, i la meva ànima!

Ajuda'm, maredeueta meua!

L'infermer se'm planta a davant, d'un bot li pren l'encenedor al sonat, que no diu res i deixa que l'estirin cap al llit sense oposar resistència, un animal sobtadament inerm, indefens.

—Què collons en tinc de fotre, de tu, Marededeu? T'aviso, una antra com aquesta i te tanco de pet al lavabo.

El meu cos voldria tornar a agafar el son, però jo no, faig de tot per resistir-m'hi, intento parlar, però res, no puc.

L'infermer es gira cap a mi, em passa una mà pel costat del cap que s'estava cremant, encara se sent la pudor de poll socarrat, somriu amb condescendència.

—No re, no ha estat re, dugues setmanes i tornaràs a tenir xolles.

I marxa.

Amb la poca lucidesa que em puc permetre miro de situar-me, de comprendre el lloc on soc. Una habitació d'hospital, amb sis llits. La calor que es barreja amb la pudor, ferum de desinfectant i de suor.

L'home que xisclava com una noia mira al seu voltant, se m'acosta a poc a poc, la impossibilitat de fugir, d'oposar la més mínima resistència, ni que sigui cridar, multiplica el pànic. Somriu, m'acosta la cara a l'orella:

—Soc verge.

Ho diu com si fos una proposta a què no es pot dir que no.

Tinc por, voldria que els de casa fossin aquí; no, voldria ser a casa, a la meva habitació. Sé per què soc aquí, sé què ha passat. La vergonya, sentir-me culpable, el record de la nit d'ahir m'atropella, voldria convertir-se en plor. Però no en soc capaç.

Al final acabo agafant el son, implorant unes llàgrimes que no arriben.

PRIMER DIA
DIMARTS

Una mà a l'espatlla em sacseja cada vegada més fort.

—Ep, Mencarelli, que te toca.

És l'infermer provant de despertar-me.

—Va, conxo, que són les onze tocases, d'aquí un quart et visita el metge.

M'agafa per les espatlles i m'estira amunt.

—Bon dia, senyor príncep, quina manera de clapar, eh? No m'estranya, amb tot lo que t'han fotut per la vena... Tens esma de di'm com te dius? Vinga, un esforç.

Tinc la boca seca. El cap em ressona.

—Daniele. Daniele Mencarelli.

L'infermer s'anima a fer un intent de somriure. Deu rondar la cinquantena, potser una mica més, el rostre molt marcat per l'acne que el devia devastar molts anys enrere.

—Bueno, Daniele, jo me dic Pino, i en el Pino li agrada deixar les coses clares de seguida: si tu ets bon minyó jo també, però si comences a tocar la pera jo te la tocaré encara més a tu, entesos? I creu-me que els sans poden tenir més mala hòstia que els guillats, m'explico?

L'expressió d'en Pino s'ha fet més dura, m'escarrasso a respondre malgrat l'abaltiment general.

—T'expliques.

—Una antra cosa importanta, a voltar per aquí fora no s'hi pot sortir, et pots estar aquí o màxim a la saleta de la tele, que és la del costat. Però ni et passi per la barretina d'anar a les habitacions que hi ha més enllà de la saleta. Els d'aquella banda no són pas com vosatros, aquells sí que són dolents, entesos?

—Perfectament.

—Molt bé, xaval, doncs ara acaba't de despertar que de seguida t'avisarà el doctor, aixòs és te, fes quatre glops, va.

M'allarga una tassa tèbia i se'n va.

Reprendre possessió del cos vol dir sentir, un per un, tot de punts de dolor escampats, rere l'esquena, al coll, però la pitjor part se la va endur la mà esquerra. M'hi han posat un esparadrap molt gros, a l'altura dels artells hi ha sang seca. De la mà al cervell, el pas és automàtic: contra la paret, contra els mobles, contra el televisor fins a fer-lo esclatar. Vet aquí els senyals. I finalment, enorme com el cel, veig el meu pare com un cos mort a terra, gràcies al meu numeret.

Una selva de mirades, les dels meus companys de dormitori. Sis llits col·locats en dues fileres, els tres que queden davant meu són tots ocupats. El noi que tinc just a davant deu tenir la meva edat, mentre en Pino em parlava l'he llucat un parell de vegades, ara n'estic gairebé segur: d'ençà que l'he començat a espiar no ha deixat d'observar un punt indefinit per damunt del meu cap. És com si

mirés més enllà, un més enllà que l'ha embadalit del tot, res del que té al voltant no sembla capaç de desvetllar-lo.

Al llit de la seva esquerra, al costat del finestral, hi ha un home que ronda la seixantena, des del moment mateix de veure'l he notat la semblança increïble: és clavat al guitarrista dels Queen, ara no em surt el nom. En canvi, el de la dreta l'ocupa l'home que xiscla com una noia: ha tret un mirallet d'aquells de viatge per posar-se abrillanador de llavis i no para de fer ganyotes i de somriure, sembla com si mantingués un diàleg, un festeig, amb ell mateix.

Jo soc en el del mig de l'altra filera, a l'esquerra tinc el sonat que em va voler calar foc, ara està calmat, sembla que dormi i tot.

El llit de la dreta està fet i intacte, segurament no l'ocupa ningú.

De tant en tant, des d'altres habitacions, altres mons, crits i planys que posen la pell de gallina.

En Pino treu el cap.

—Ei, tu, va que t'espera el Mancino.

M'aixeco amb esforç, mantenir l'equilibri em sembla més difícil que de costum, en Pino m'agafa de bracet, sortim al passadís així, entrem per la porta que queda davant per davant de la nostra.

És un estudi petit, en Pino em fa seure i surt.

El metge és davant meu, una cosa em crida l'atenció de seguida: és molt corpulent. Me n'adono pels braços,

per la mà amb què no para d'escriure ratlles i més ratlles prement la ploma amb força sobre la blancor de la pàgina. Si t'hi fixes bé, el cap també és grandíols, com les espatlles, l'alçada no ho sé però deu ser un gegant.

—Què, doncs, com va?

M'ha adreçat la pregunta sense apartar els ulls del paper, finalment s'incorpora, té els ulls blaus, molt petits, el nas ample, els cabells entre castanys i blancs. El rostre també té alguna cosa d'imponent, de quasi violent, si ens tinguéssim confiança li preguntaria si juga o ha jugat a rugbi, perquè és ben bé l'aspecte que té, de jugador de rugbi.

—Em saps dir quin dia és, avui? Dia, mes i any.

Assenteixo i començo a comptar.

—Dimarts 15 de juny de 1994.

—14, dimarts 14. I la data del teu naixement, la saps?

—26 d'abril del 74.

—O sigui que tens vint anys. Saps com és que ets aquí?

Davant meu, punxegudes, verinoses, em suren les imatges d'ahir al vespre.

—Sí.

Ell m'escruta sense immutar-se, aquell esguard més la còrpora donen com a resultat una persona incapaç de sentir emocions, si més no és la impressió que fa.

—I ja està? No em vols explicar què va passar?

—De moment no.

La meva negativa no l'altera gens ni mica.

—Com vulguis, a la tarda vindrà el doctor Cimaroli, que és qui estava de guàrdia ahir a urgències. M'ha posat al corrent del teu esclafit. L'enhorabona. Una mica més i el teu pare s'hi queda. No és fàcil.

Continuo en silenci mentre ell segueix estudiant-me i apuntant de tant en tant alguna cosa en aquells fulls seus tan preciosos, que segurament tenen a veure amb mi.

—En fi, el cas és que des d'avui mateix et trobes en règim de tractament ambulatori involuntari, saps què vol dir, oi? Es diu així, el doctor Cimaroli i l'altre metge d'urgències van decidir que era la millor opció, ja hem avisat el teu ajuntament i el jutjat de Velletri, aquest matí ha arribat el *nihil obstat* per fax, o sigui que t'estaràs aquí ingressat durant set dies i rebràs el nostre tractament tant si vols com si no.

L'ensopiment químic ja s'ha evaporat del tot. Bentornada l'angoixa, el defici.

—Què vol dir? Que no puc tornar a casa?

El metge gegant fa que no amb el cap.

—Des d'avui dimarts 14 fins a dilluns dia 20 seràs aquí, en aquesta planta. Que potser et sap greu?

El somriure que se li escapa no deixa lloc a dubtes: el meu desconsol el fa content.

—I si em porto bé? I si dic als de casa que vinguin i parreu amb ells? Jo no soc mala persona, faig teràpia des de fa un parell d'anys, ja m'han visitat uns quants col·legues de vostè. No he fet mal a ningú.

—Home, el xoc del teu pare, tot això que et vas fer tu... i, en qualsevol cas, a partir d'ara serem nosaltres els qui decidirem si ets perillós o no, i el que tens o deixes de tenir. Com es diuen aquests metges que ja t'han visitat?

—No me'n recordo de tots. Un es deia Sanfilippo, un altre Lorefice, un altre Castro... i n'hi ha més.

—Els teus pares s'hi deuen haver deixat un dineral amb tots aquests metges, però ja en parlarem més a fons, aquest primer contacte només era per notificar-te el TAI. Jo soc el doctor Mancino, aquesta tarda ens veurem amb el company Cimaroli, ja pots tornar a l'habitació. Quin cony de calor que fot en este hospital, refotre!

L'exabrupte final, adreçat a ell mateix, ha traït el seu accent, clarament del sud, encara que no sabia dir exactament d'on.

Del despatx al dormitori no hi deu haver més de deu passes. Les recorro a poc a poc, les cares del pare i de la mare, del meu germà i de ma germana, m'acompanyen en silenci. D'ençà que vaig néixer no he fet més que portar maldecaps, una exageració rere l'altra, un impuls que haig de seguir, per bé i per mal. No sé viure de cap altra manera, no soc capaç d'escapolir-me d'aquesta necessitat: si hi ha cim l'haig d'atènyer, si hi ha abisme hi haig de baixar.

Mentre m'estiro al llit veig el doctor Mancino pel corredor. De peu dret i caminant a pas ràpid ho sembla de debò, un gegant. Miro d'interceptar el seu esguard però ell no té ulls per a ningú, desprèn ressentiment,